fotbal

CONSTRUCȚIA ECHIPEI DE PERFORMANȚĂ

Tur de orizont la sfîrșitul sezonului de toamnă

Noi urmărim anumite obiective în organizarea unei echipe de performanță. Urmărim, în primul rînd, ca o astfel de echipă să aibă o valoare tehnică ridicată, deoarece tehnica determină calitatea jocului și nivelul performanței. O bună tehnică înseamnă o diminuare a risipei de efort, dă încredere jucătorului, are, cu alte cuvinte, o valoare morală deosebită în stăpînirea jocului. În al doilea rînd, vom urmări ca jucătorii să-și însușească o diversitate de cunoștințe în domeniul tacticii. Astăzi jucătorii trebuie să răspundă singuri în teren acțiunilor ivite, să-și schimbe arma tacticii și să o facă variabilă, în funcție de situațiile mereu schimbătoare ale jocului. Și, în al treilea rînd, o echipă bună trebuie să aibă o pregătire fizică corespunzătoare, cunoștințe teoretice, calități morale și de voință cizelate, care să pună în valoare toate posibilitățile tehnico-tactice.

Să încercăm, prin prisma acestor cerințe, cîteva constatări raportate la încheiatul tur al diviziei naționale A, așa cum s-au desprins și din recenta consfătuire a antrenorilor respectivelor echipe. În jocul divizionarelor A s-au constatat progrese, în primul rînd, la capacitatea de efort a jucătorilor, consecință a unui regim de antrenament corespunzător. Fotbaliștii s-au adaptat la efortul susținut pe care un program intern și internațional sporit l-a solicitat în anul care se încheie acum. Organizarea jocului în apărare s-a îmbunătățit simțitor în ceea ce privește mărirea zonelor acoperite, iar în ceea ce privește jocul compartimentului ofensiv, s-a observat o mai bună circulație a balonului și a jucătorilor, o frecvență mărită în ceea ce privește trasul la poartă și, ca urmare, un pas înainte în ceea ce privește eficacitatea. Dar, dacă admitem că în turul campionatului s-au realizat îmbunătățiri în ceea ce privește organizarea jocului, acestea, confruntate cu fotbalul modern, promovat pe plan internațional, se dovedesc încă insuficiente. Capacitatea de efort, de pildă, este sub necesitățile fotbalului contemporan, dinamismul în care se evoluează pe plan mondial pretinzînd dese schimbări de ritm, o rază mare de acțiune, o scrupuloasă îndeplinire a sarcinilor duble de atac și apărare. De asemenea, majoritatea echipelor noastre adoptă tactica apărării supranumerice, neglijînd însă alte mijloace adecvate. Adăugînd la acestea marcajul defectuos, deposedări deficitare și pressingul folosit doar cu intermitență, vom putea aprecia că siguranța apărării mai oferă, încă, destule „portițe". În ceea ce privește atacul, deși se preconizează o participare mai largă în cadrul echipei (chiar și a fundașilor), nu toți jucătorii cunosc procedeele și execuțiile finale. Înaintașilor li se cere, de asemenea, să execute pressing, dar aceștia nu știu să-l execute. Adeseori se acționează pe un ritm de joc invariabil, lent, cu aglomerări pe o parte sau pe alta din teren, cu reținerea prea mult a mingii. Se caută „cu lumînarea" pasa decisivă, iar finalizarea nu beneficiază încă de atenția, insistența și dîrzenia jucătorilor din atac. Aceasta se datorește și faptului că numărul atacanților care se pot descurca în fața unor apărări aglomerate este încă foarte mic.

MAI ÎNTII JUCĂTORII ȘI APOI TACTICA

Care sînt criteriile de care trebuie să ținem seama la construirea unei echipe moderne? O echipă modernă, spunea Helmuth Schön, nu se va bucura niciodată de succes dacă nu va avea jucători corespunzători pentru Moore și pe Jackie Charlton, Barbu, Solomon, Ivan, Ghergheli, Lucescu;

b) **tehnică individuală și manevre de joc** în scopul dejucării planului adversarului, încadrîndu-i aici, ca prototip, pe Bobby Charlton și pe Peters, iar la noi pe Radu Nunweiller, Tătaru II, Angelescu, Dembrovschi;

c) **„luptă"**, care se exprimă prin intervenția activă a jucătorilor, începînd de la recuperarea mingii pierdute și pînă la ducerea la bun sfîrșit a fazelor preparatorii reușitei. Citez în acest sens pe Hurst și Hunt, iar dintre fotbaliștii români pe Ghergheli, Sălceanu, Dinu, Năsturescu, Neagu, Oblemenco, Bădin.

Sînt însă foarte mulți tehnicieni care cred că este suficient să alăture o serie de nume celebre pentru a organiza o echipă. Lucru complet greșit. Iată, de pildă, un caz, în care toți componenții atacului ar fi jucători de elan. Aceștia nu vor putea juca niciodată combinativ, iar acțiunile lor vor da randament numai pe contraatac (astfel acționează, încă, Universitatea Craiova și „U" Cluj). Se uită deci adeseori că într-un compartiment ofensiv trebuie să coexiste un foarte bun realizator, care să șuteze din orice poziție, cu ambele picioare și cu un bun joc de cap (Eusebio, Riva, Müller, Dumitrache), un vîrf de contraatac cu viteză (Best, Bișevet, Pîrcălab, Oblemenco), un atacant care, din poziție retrasă, să poată acționa cu cele mai bune mijloace individuale (Corso, Dobrin), un coordonator care să posede luciditate tactică și un sistem nervos echilibrat, o mare capacitate de efort (Bobby Charlton, Beckenbauer, Radu Nunweiller, Dembrovschi).

În ceea ce privește linia mediană, jucătorul „ideal" trebuie să posede la perfecție marcajul „om la om" și de „intercepție", să se orienteze prompt atunci cînd echipa trece din apărare în atac și invers. El este jucătorul care trebuie să asigure echilibrul echipei (Stiles, C. Dinu, Dumitru — Rapid). Jucătorii din compartimentul defensiv trebuie să posede armele marcajului și deposedării, o viteză cu nimic inferioară celor din atac (Olteanu, Vlad, Barbu, Anca), fundașii centrali, de preferință, să aibă o talie înaltă, o bună detentă și un joc remarcabil (Dan, Hălmăgeanu), iar unul dintre ei să poată coordona acțiunile întregului compartiment defensiv (Solomon, Barbu, Nedelcu).

În prezent, fotbalul a intrat într-o etapă de maturitate tactică și, după părerea noastră, vor supraviețui numai echipele care nu vor deveni sclave ale sistemului de joc, cele care vor miza pe spiritul creator și constructor al jucătorilor, conduși cu luciditate de antrenori.

prof Dincă SCHILERU
antrenor federal

MĂSURĂ A COMISIEI CENTRALE DE COMPETIȚII ȘI DISCIPLINĂ

Comisia centrală de competiții și disciplină a Federației române de fotbal a reanalizat cauzele neprezentării echipei de juniori Fulgerul Dorohoi la meciul cu Politehnica Iași. Comisia a hotărît ca meciul Politehnica Iași — Fulgerul (juniori) să fie reprogramat pentru data de 22 martie 1970.

O repriză cu:

FLOREA VOINEA — ATACANTUL SENTIMENTAL

Incep aceste rînduri cu o mărturisire: nu o să-mi iert niciodată faptul că ani de zile am trecut cu o condamnabilă ușurință peste atît de interesantul „subiect Voinea", acest caz fotbalistic atît de complex — și omenește atît de delicat — din soccerul românesc. Ani la rînd, m-am mulțumit să elogiez, și adeseori să critic, această „mașină de marcat și de... ratat goluri", neinteresîndu-mă, mărturisesc, niciodată „rotițele" interne ale acestui fotbalist român de excepție. Căci Voinea, azi o susțin cu toată convingerea, a fost și mai este un fotbalist de excepție. Și totuși...

Cazul Voinea este dominat de acest „și totuși" pe care soarta (și fotbaliștii au o soartă) l-a plantat undeva în apropierea vîrfului, ascensiunea acestui jucător, garantată de mari calități, oprindu-se înainte de culme. Întrebîndu-mă, la urma urmei, ce i-a lipsit acestui fotbalist dăruit cu toate darurile — inteligență, forță, rară îndemînare, dribling excelent, șut cu ambele picioare, percuție, fantezie, curaj, viteză, inspirație... pentru a ajunge un prim solist (nu numai un bun solist) — am ajuns, negăsindu-mi răspunsuri satisfăcătoare, să-l... întreb chiar pe el.

Primul său răspuns m-a deconcertat.

— Pentru că am iubit fotbalul cu dragostea sclavului, nu a stăpînului. N-am avut, îmi dau seama acum, acea „răutate" necesară atacantului care vrea și trebuie să învingă și își îngenunchiază victimele cu sînge rece și cu strigăt de viking. Nu. Pentru mine, golurile au fost întotdeauna o bucurie de joc. Am iubit JOCUL, pe care nu l-am acceptat niciodată ca pe o bătălie pe viață și pe moarte... Îmi dau seama, unora am să le par puțin Don Quijote...

— Cu siguranță. Nu uita însă că eroul lui Cervantes se va bucura de dragostea pămîntenilor cît va dura lumea tocmai pentru nobila sa naivitate, pentru sentimentalismul său.

— Deci prima vină este a mea. Aș fi putut, totuși, cred eu, să ajung mai sus dacă oamenii ar fi încercat puțin să mă înțeleagă.

— Care oameni?

— Dumneavoastră, în primul rînd, ziariștii. Iertați-mi curajul și sinceritatea...

— Nu pot să iert două virtuți. Le aplaud. Continuă-ți critica. Un ziar corect publică și criticile la adresa ziariștilor.

— Campionate la rînd am fost făcut praf pentru ratările mele, uitîndu-se că de 5—6 ani sînt golgeterul echipei și ocup locul 2 pe țară. Este adevărat, eu ratez trei sferturi din ocaziile pe care mi le creez, dar marea majoritate a atacanților ajung de mult mai puține ori în situația de gol și, firește, ratează mult mai puțin. Cred că nu exagerez spunînd că dacă aș marca jumătate din ocaziile pe care mi le fac — și nu doar un sfert — aș fi azi altcineva.

— Adică?

— Aș fi golgeter detașat, aș fi în lotul național, aș fi unul din favoriții presei și ai antrenorilor, care, în privința mea, s-au lăsat influențați de presă.

— Deci, împotriva antrenorilor îndrepți un alt capăt de acuzare?

— Ce să fac, dacă așa a fost? Eu n-am avut șansa lui Dobrin sau Dan, ajutați să-și revină de la greu la bine...

— Știi că ai mare dreptate, Florea Voinea?

— Știu. Dar ce folos...

— De ce nu te-ai bătut pentru ca dreptatea ta să iasă la suprafață?

— Pentru că nici pe terenul de fotbal n-am răspuns fundașilor care m-au cosit... Nici nu m-am văitat. Nici n-am ieșit de pe teren. Am continuat JOCUL.

★

Păstrez în minte o imagine pe care, de mult, antrenorul Ilie Oană mi-a sugerat-o despre eroul acestor rînduri. **„Voinea? Un copil al fotbalului. Știi cum l-am descoperit? L-am zărit, zile la rînd, stînd, sfios ca o fată, pe margine la antrenamentele Petrolului. Avea vreo 17 ani. Venea zilnic tocmai de la Puchenii Moșneni să privească antrenamentele. Parcă-l văd și acum. Mușca dintr-un colț de pîine și... minca mingea. De atunci mi-am dat seama că fotbalul e viața lui".**

Cîtă dreptate ai avut, nea Ilie!

Marius POPESCU

CONSTELAȚIA MEXICANĂ

5. ITALIA: de șase ori finalistă și de două ori campioană mondială

● O echipă nouă, viguroasă, cu aspirații mari ● 36 preselecționați în vederile lui Valcareggi ● Se va utiliza tot tactica lui Pozzo?

Înainte de a vorbi despre prezența Italiei în turneul final al celei de a IX-a ediții a Cupei Jules Rimet, ni se pare interesant să sintetizăm drumul „squadrei azzura" în cele șapte ediții la care s-a aliniat (în prima ediție, desfășurată în Uruguay, Italia n-a fost prezentă). De șase ori echipa Italiei a ajuns în turneul final al competiției și doar o singură dată, în 1958, în momentul culminant al crizei fotbalului italian, ea a fost eliminată înainte de a ajunge la faza finală de către Irlanda de Nord, o echipă care, dacă circumstanțe imprevizibile nu ar fi acționat în favoarea ei, putea să fie eliminată de italieni cu extremă ușurință. Așadar, de șase ori în turneul final și de două ori cîștigătoare a Cupei: în 1934 la Roma și în 1938 la Paris. Acesta a fost deceniul de maximă strălucire pentru „squadra azzura" condusă de acel mag autentic care a fost regretatul Vittorio Pozzo, un tehnician neegalat, un intelept desăvîrșit.

O dată a deceptionat echipa Italiei în turneul final: în fața Coreei, la ediția „engleză" a Cupei Jules Rimet. Este o întîmplare recentă pe care toți și-o amintesc, așa că nu are rost s-o readucem în discuție. Iată istoria participărilor echipei Italiei în turneele finale ale C.M. (între paranteze — țara gazdă).

1930: (Uruguay) — Italia nu participă

1934 (Italia) — Italia — Statele Unite 7—1; Italia — Spania 1—1; Italia — Spania 1—0; Italia — Austria 1—0; Italia — Cehoslovacia 2—1, după prelungiri.

1938 (Franța) — Italia — Norvegia 2—1, după prelungiri; Italia — Franța 3—1; Italia — Brazilia 2—1; Italia — Ungaria 4—2.

1950 (Brazilia) — Suedia — Italia 3—2 (optimi de finală), Italia — Paraguay 2—0.

1954 (Elveția) — Optimi de finală: Elveția — Italia 2—1; Italia — Belgia 4—1; meci de baraj Elveția — Italia 4—1 (calificată Elveția).

1962 (Chile) — Optimi de finală (două echipe calificîndu-se în sferturi): Italia — R.F.G. 2—0; Chile — Italia 2—0; Italia — Elveția 3—0; Calificate: R.F.G. și Chile.

1966 (Anglia) — Optimi de finală (două echipe calificîndu-se în sferturi): Italia — Chile 2—0; U.R.S.S. — Italia 1—0; R.P.D. Coreeană — Italia 1—0; Calificate: U.R.S.S. și R.P.D. Coreeană.

Am ajuns, așadar, la cea de a IX-a ediție. Echipa Italiei (în sfîrșit o echipă nouă și viguroasă!) se pregătește să plece, spre Ciudad de Mexico cu speranțe reînnoite și, mai ales, cu un lot de jucători demni de trecutul ei glorios. Seria eliminatorie din care a făcut parte „squadra azzura" cuprindea, în afară de formația italiană, două echipe mai degrabă „misterioase": Țara Galilor și R.D. Germană. Misterioase pentru că, în timp ce prima a fost adversara Italiei doar în 1965 (Florența, 1 mai: 4—1 pentru italieni), despre cea a R.D. Germane nu se știa nimic. Trebuie să recunoastem, totuși, că sarcina italienilor s-a dovedit mult mai usoară decît se credea și acest lucru a fost confirmat de prima victorie obținută de azzuri în partida desfășurată la Cardiff (23 octombrie) împotriva Țării Galilor (scor 1—0). Meciul egal de la Berlin în fața R.D.G. (2—2) întărea senzația că pentru Italia situația se limpezise și că pașapoartele pentru Mexic erau deja obținute. Următoarele partide desfășurate în Italia (3—1 cu Țara Galilor și 3—0 cu R.D.G.) au confirmat prima impresie. Acum Italia se pregătește fizic și psihologic pentru deplasarea în țara aztecilor. Nimeni nu-și face iluzii. Se știe care este valoarea adversarilor (în frunte cu brazilienii și englezii), dar nu este exclusă posibilitatea ca azzuri să depășească orice obstacol.

Chiar și acela de a aduce în Italia „Cupa Jules Rimet", ceea ce ar însemna cîștigarea ei definitivă.

Odată încheiată această fază eliminatorie, preocupările lui Ferrucio Valcareggi se îndreaptă spre alcătuirea lotului de jucători pentru Ciudad de Mexico. Iată lista probabililor:

PORTARI Albertosi (Cagliari, 30 ani), Fabbio Cudiccini (Milan, 34 ani), Franco Superchi (Fiorentina, 25 ani), Lido Vieri (Inter, 30 ani), Dino Zoff (Napoli, 27 ani). APĂRĂTORI LATERALI: Angelo Anquilletti (Milan, 26 ani), Tarcisio Burgnich (Inter, 30 ani), Giacinto Facchetti (Inter, 27 ani), Giuseppe Longoni (Fiorentina, 27 ani), Fabrizio Poletti (Torino, 26 ani), Tarzio Roversi (Bologna, 22 ani), APĂRĂTORI CENTRALI: Giuseppe Brizi (Fiorentina, 27 ani), Francesco Morini (Juventus, 25 ani), Giorgio Puia (Torino, 31 ani), Roberto Rosato (Milan, 26 ani). LIBERO: Ugo Ferrante (Fiorentina, 24 ani), Sandro Salvadore (Juventus, 30 ani). MIJLOCAȘI: Mario Bertini (Inter, 25 ani), Pier Luigi Cera (Cagliari, 28 ani), Salvatore Esposito (Fiorentina, 21 ani), Ivan Gregori (Bologna, 22 ani), ATACANȚI: Piero Anastasi (Juventus, 21 ani), Gianni Bui (Verona, 29 ani), Giaccomo Bulgarelli (Bologna, 29 ani), Luciano Chiarugi (Fiorentina, 22 ani), Giancarlo de Sisti (Fiorentina, 26 ani), Angelo Domenghini (Cagliari, 28 ani), Giovanni Lodetti (Milan, 27 ani), Antonio Juliano (Napoli, 26 ani), Sandro Mazzola (Inter, 27 ani), Claudio Merlo (Fiorentina, 23 ani), Pierino Prati (Milan, 23 ani), Luigi Riva (Cagliari, 25 ani), Gianni Rivera (Milan, 26 ani), Giuseppe Savoldi (Bologna, 22 ani). Acestora li se adaugă un jucător care-și impune candidatura, Alessandro Vitali (Lanerossi Vicenza, 24 ani), actualul golgeter al diviziei A.

Cel mai popular fotbalist al Italiei, Gianni Rivera, va fi prezent cu siguranță în Mexic, unde italienii vor încerca cîștigarea definitivă a „Cupei Jules Rimet"

GRUPA A III-A

Țara Galilor — ITALIA 0—1 (Riva); R.D.G. — ITALIA 2—2 (Vogel și Kreische, respectiv Riva 2); R.D.G. — Țara Galilor 2—1; Țara Galilor — R.D.G. 1—3; ITALIA — Țara Galilor 4—1 (Riva 3 și Mazzola, respectiv England); ITALIA — R.D.G. 3—0 (Mazzola, Domenghini, Riva).

CLASAMENT

1. Italia	**4**	**3**	**1**	**0**	**10—3**	**7**
2. R.D.G.	**4**	**2**	**1**	**1**	**7—7**	**5**
3. Țara Galilor	**4**	**0**	**0**	**4**	**3—10**	**0**

In sfîrșit, cîteva cuvinte despre caracteristicile jocului echipei albaștrilor. În meciurile cu Țara Galilor și R.D.G., ei s-au impus cu un joc pe care specialiștii autorizați îl numesc „fotbal în stil italian". De fapt, este vorba de tactica aplicată de Pozzo la Roma și Paris — joc pe contrepied. Și nu cred că mai este cazul să-l explicăm. Cititorii români îl cunosc foarte bine. Un joc în care este nevoie de o apărare ermetică, susținută de un atac cu jucători de clasă (vezi Riva, Prati, Mazzola, Domenghini, Anastasi etc). Va rezista apărarea italiană ca pe vremuri? Sau Facchetti, Burgnich și ceilalți se vor înclina sub povara timpului? La aceste întrebări va răspunde turneul final de la Ciudad de Mexico.

Cesare TRENTINI
corespondentul nostru în Italia

BALONUL E ROTUND

UNITATEA SUFLETEASCĂ — MARELE SECRET UITAT...

Lărgirea autonomiei creează posibilități noi în dezvoltarea fotbalului nostru, — și aș vrea să mă refer aici la una din problemele cele mai sensibile care ne preocupă de multă vreme, aceea a dezvoltării atașamentului jucătorilor pentru sportul preferat, pentru club, pentru familia adunată în jurul unui balon rotund.

Noile condiții vor asigura, fără îndoială, un cadru mai potrivit muncii de pregătire tehnică și de ridicare a valorii formațiilor de club, stabilind corespondențe echitabile între îndatoriri și drepturi, sporind sentimentul de responsabilitate al fotbaliștilor, ridicîndu-le nivelul de conștiință profesională și sportivă, aducînd o nouă etică în viața internă a echipelor noastre și pe terenurile de joc.

Orice antrenor dorește să facă din echipa sa un grup bine sudat din toate punctele de vedere, tehnic, fizic, psihic și moral, dar mijloacele n-au fost decît arareori proporționale cu scopul propus, cel mai adesea totul rezumîndu-se la o pedagogie a vorbelor, în lipsa unei pîrghii concrete de acțiune. Astfel multe inițiative lăudabile au rămas în față, sugrumate de prevederi birocratice sau de impedimente formale, proprii unei structuri și unor rigori străine de specificul activității fotbalistice. Cluburile neavînd fonduri proprii erau în mod fatal dependente de disciplina financiară a sistemului căruia aparțineau, astfel încît foloseau o libertate de mișcare redusă la un cadru administrativ dat. Dar cluburile s-au dezvoltat, necesitățile de pregătire au crescut și o dată cu ele complexul întreg de probleme legate de progresul general al fotbalului de la noi și de pretutindeni.

A sosit însă vremea ca de la deziderat să se treacă la fapte.

Vom sugera doar cîteva dintre ele:

O mai mare frecvență a întîlnirilor cu jucătorii și familiile lor (soții, părinți, prieteni), la mese comune și — mai ales — pentru antrenarea în acțiuni cultural-educative organizate de club, căci trebuie să acționăm nu numai pe terenul de fotbal, ci și în afara lui.

Muncă și seriozitate pe teren, — dar această muncă trebuie să fie făcută cu plăcere, să corespundă nu numai unei nevoi materiale sau unor obligații de pură profesionalitate, ci să aibă și un resort intim, sufletesc. Viața sportivului în afara terenului de joc prezintă o importanță cel puțin egală cu aceea de pe gazon, de aceea este necesar ca această viață personală sau familială a jucătorului să nu echivaleze cu o rupere sau o înstrăinare de club. Trebuie să cultivăm în fiecare jucător sentimentul apartenenței sale și a întregii lui familii de marea familie a clubului, ca fiind cadrul social cel mai potrivit și cel mai bun colectiv, în toate împrejurările sau problemele pe care i le pune viața.

Evident, unele din aceste acțiuni implică și aspecte bănești, dar în noua formă de organizare cluburile vor putea cheltui mai mult căci vor cîștiga mai mult — și de altfel orice cheltuială de acest gen nu este niciodată o risipă, ci o bună investiție, care dă întotdeauna roade.

Nici foștii jucători nu pot fi lăsați în afara atmosferei de familie a clubului, cum am citit chiar în această gazetă că s-a întîmplat cu cîțiva mari rugbyști, cărora li s-a interzis accesul la antrenamente... Activi sau neactivi, jucătorii aceleiași echipe, membrii aceleiași familii, rămîn tot atît de prețioși și ca suporteri, aducîndu-și partea lor de contribuție la succesul culorilor pe care le-au servit.

Jucătorul trebuie să găsească în propriul său club tot ceea ce îi poate ocupa în modul cel mai plăcut timpul liber: programe artistice, televizor, biliard, bibliotecă. Dacă îi vom oferi toate acestea și mai presus de ele dragostea, prietenia, colegialitatea, — jucătorul va fi acela care va căuta clubul și nu clubul îl va căuta pe dînsul — adesea fără să-l poată găsi!

Legătura noastră cu jucătorii, legătura dintre jucătorii înșiși, atașamentul lor pentru fotbal și pentru echipă, țesătura aceasta ideală de scopuri, interese și sentimente, perfect realizabilă în noile condiții create, toate acestea vor înlătura definitiv bariera falsă care s-a ridicat adesea între conducere și antrenori pe de o parte, fotbaliști pe de de altă parte. Jucătorii vor înțelege că nu mai sînt doar niște subalterni, încadrați într-o ierarhie rigidă, se vor simți eliberați de complexe, vor ști că sînt membrii aceleiași familii sportive, ai aceluiași detașament care militează pentru un scop comun.

Trebuie să ajungem neapărat la acest stadiu, — altfel totul va fi fost făcut în zadar!

Petre STEINBACH

— Păpuși pentru fii-mea ai adus, fustă de piele pentru nevastă-mea, ai adus, dar mie cînd ai de gînd să-mi aduci niște cravate din fire sintetice?? (2929)

PREMIILE TRAGERII EXCEPȚIONALE LOTO DIN 9 DECEMBRIE 1969

PREMIILE TRAGERII EXCEPȚIONALE LOTO DIN 9 DECEMBRIE 1969

Categoria I: 2 autoturisme conform prospect și diferența pînă la 65.000 lei și 2 variante jucate 10% a 6.500 lei.

Categoria a II-a: 2 autoturisme conform prospect și diferența pînă la 55.000 lei.

Categoria a III-a: 11 excursii de 2 locuri în U.R.S.S., partea sudică, a 11.000 lei și 12 variante jucate 10% a 1.100 lei.

Categoria a IV-a: 26 excursii de un loc în U.R.S.S. — partea sudică, a 5.500 lei și 20 variante jucate 10% a 550 lei.

Categoria a V-a: 32 variante a 1.000 lei și 26 variante jucate 10% a 100 lei.

Categoria a VI-a: 255 variante a 500 lei și 293 variante jucate 10% a 50 lei.

Categoria a VII-a: 521 variante a 100 lei și 473 variante jucate 10%.

Categoria a VIII-a: 779 variante a 50 lei și 813 variante jucate 10%.

Premiile de la categoria a VIII-a participă la tragerea la sorți pentru cele 5 autoturisme conform prospectului. Tragerea se va face în ziua de 24 decembrie 1969.

Pregătirile lotului național de juniori de perspectivă

În perioada de vacanță școlară (22 decembrie 1969 — 10 ianuarie 1970) componenții lotului național de juniori de perspectivă se vor pregăti în comun, sub conducerea antrenorilor C. Ardeleanu și V. Bălutiu.

Federația română de fotbal a convocat, pentru această pregătire, pe următorii juniori: Brebenel și Cojocaru (Comerțul Brăila), Carnoci (Voința Zalău), I. Gabriel și Stoica (Steaua București), Ciucă (Rapid București), Ailenei și Carabulea (Centrul 23 August București), Sandu (Sc. sp. nr. 2 București), Oancea (Sc. sp. Brașov), Deacu și Sămăreanu (Dinamo București), Caramalis (Metalul Hunedoara), Pap și Somfăteanu (A.S. Armata Tg. Mureș), Mihalcic (Minerul Baia Mare), Domose (Univ. Craiova), Mustafa (Marina Mangalia), Bölöni (Chimica Tîrnăveni), Dănilă și Amarandei (Politehnica Iași).